మనీషి

- పి.చంద్రశేఖర అజాద్

(1991 ఏప్రిల్ నెల చతుర నుంచి రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో పునర్ముద్రణ)

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఒంటరిగా ఆ గదిలో భూషయ్యగారూ... తన ముందు కొత్త బట్టలు.. అందులోనూ లాల్చీ. దాని చుట్టూ ఎవరో పువ్వులు కుట్టారు. ఆ లాల్చీని చేత్తో స్పృశించాడు. భూషయ్యలో పులకరింత. సాంబయ్య. తన సాంబయ్య తెచ్చాడు. అంతేకాదు. వాడు ఏం చదివాడో తనకు తెలియదు. ఇన్ని సంవత్సరాలూ ఎలా బతికాడో తెలియదు. ఎంత సంపాయించాడో, ఎన్ని అప్పులున్నాయో తను అడగలేదు. తన ఊర్లో వారు సాంబయ్య గురించి ఏమడిగినా తనది ఎప్పుడూ ఒకటే సమాధానం. అలాంటిది ఇన్ని సంవత్సరాల తర్వాత తన చేతినుండి పాలికట్టె అందుకున్నాడు.

తను చావిడి శుభ్రం చేశాడు. పశువుల తొట్టిలో నీళ్ళు పోశాడు. తవుడు కలిపాడు. ఇంతకంటే ఏంకావాలి? వాడు తన బిడ్డ. ఇప్పుడు తను ఈ చొక్కా తొడుక్కోవాలి.

తను చొక్కా ఎందుకు తొడుక్కోడు? ఏమో తనకు తెలియదు. చిన్నతనం నుండి ఇంతేనా? కాదు. తనూ చొక్కాలు తొడుక్కున్నాడు. కొత్తవాటికోసం ఎదురు చూశాడు. తన నాయనతో కుట్టించు కోవటం కోసం పోట్లాడాడు. ఎప్పుడన్నా సాధించుకున్నప్పుడు పొంగిపోయాడు. ఆ బట్టలు స్పృశించీ, దర్శించీ అంతులేని ఆనందం పొందాడు.

మరి తర్వాతెందుకని? తను చొక్కా తొడుక్కుంటే ఊపిరాడుతున్నట్లుగా అనిపించదు. ఎప్పుడూ చలిలోనూ, ఎండలోనూ అలా శరీరాన్ని వదిలేయాలనిపిస్తుంది. నిర్దిష్టంగా తనను చెప్పమంటే చెప్పలేడు. అయితే అందరిలనే తనూ మనిషే. తనకూ కోరికలుంటాయి. ఆశలుంటాయి. అభిరుచులుంటాయి. ఇవన్నీ నెరవేరకపోవచ్చు. వీటన్నింటికీ దూరంగా ఎందుకు జరిగిపోయినట్లు?

అందుకు తన మీద ప్రభావం చూపించిన అంశాలేమిటి? ఉన్నాయి. తప్పకుండా ఉన్నాయి. అయితే వాటిని తను గుర్తించి ఉండవచ్చు. గుర్తించలేకపోయి కూడా ఉండవచ్చు.

బహుశా మనిషిలోని సహజత్వం బట్టలతోనే ప్రారంభం అయి ఉంటుంది. బట్టలతోనే పతనం కూడా ఆరంభమైందా?

అంతే అయుంటుంది. మనిషి తన శారీరకమైన రక్షణ కోసం దుస్తులు సృష్టించుకున్నాడు. ఆ తర్వాత వాటి రూపం మారిపోయింది.

మనిషి తనలోని నైజాలను దాచుకోవటానికి బట్టల్ని వినియోగిస్తునాడు. మనిషి శరీరానికేనా బట్టలు తొడుగుతూంది. హృదయానికీ, మనసుకూ తొడగటంలేదా? ఒక్కో రకం వ్యక్తి ఒక్కోరకంగా తమ బట్టలు రూపొందించుకున్నారు. కవులు

ఒకలా కుట్టిస్తారు. దొరలు ఇంకోలా, ప్రభువులు మరోలా, రాజకీయనాయకులు ఓ తరహాలో, పనిచేసేవారు ఒకలా, భిక్షమెత్తుకునేవారు మరోవిధంగా.

మనిషి అవసరాల కోసం సృష్టించుకున్న ఈ బట్టలు ప్రపంచం లోతు తెలియని మహా సందురంగా ఎందుకు మారిపోయింది? మానవులు చేసే సుదీర్ఘ యుద్ధాలలోనూ, యుద్ధాల వెనకాల ముందూ ఈ బట్టలు లేవూ. కుటుంబాలు ఈ బట్టల విషయంలో కుప్పకూలి పోలా?

ఇదంతా ఏమిటి? మనిషి తను సృష్టించుకున్నవాటికే బానిసయ్యాడు? మరి ఈ కనీస అవసరం ఎందుకని అందరికీ అందుబాటులో లేదు?

భూషయ్యగారు ఇవన్నీ ఆలోచించడంలేదనేది వాస్తవం. అయితే ఆయన తన చుట్టుపక్కల సమాజాన్ని పరిశీలించలేదనుకోవటం మాత్రం పొరపాటు. ఆయన మహాత్ముడు కాదు, రాజకీయ నాయకుడు అంతకంటే కాదు. తన నిరసనలకు, తన అయిష్టాలకూ ప్రచారం కావాలని కోరుకోడు.

అయినా కూడా మనిషికి సహజమైనదిగా మారిన ఓ అలవాటునుండి మారటం వెనకాల అతను ఎంతో గాయపడి ఉండాలి. చిత్రమైన విషయం ఆ సంగతి ఆయనకు అర్థం కాకపోవచ్చుకూడా.

ఏ వ్యక్తులో సంఘటనలో ఆయన మీద తీవ్రంగా ప్రభావం చూపించి ఉంటాయి. ఫలితంగా ఆయన తనకంటూ ఓ ప్రపంచం సృష్టించుకుని ఉంటాడు. అంతకుమించి తను ఎవరేమనుకున్నా, ఎంత నిరసన వెలిబుచ్చినా, తన వెనక ఎంతగా హేళన చేసినా కూడా పట్టించుకోలేదు.

వాళ్ళందరినీ చూసి జాలిపడి ఉంటాడు. ఈ ప్రపంచంలో జరుగుతున్న వాటిని చూసి భరిస్తున్నవారూ, నిరసన వెలిబుచ్చని వారూ తనని మాత్రమే చూసి ఎందుకంతగా విమర్శిస్తారో అనుకుని ఉంటాడు.

ఆయన తన పనిని తాను సమర్థించుకోలేదు. ఎవరినీ లెక్కచేయలేదు. మౌనం వహించాడు. మౌనం అనేది ఓ గొప్ప పోరాట రూపం అనేది చాలామంది అంగీకరించకపోవచ్చు. అయినా ఒకరి అభిమానంతో, విమర్శలతో, అంగీకారంతో ఆయనకు అవసరంలేదు.

ఇలా ఉండగలగటం ఒక్క భూషయ్యలాంటి సామాన్య వ్యక్తికి మాత్రమే సాధ్యం అవుతుందేమో.

ఇప్పుడూ భూషయ్యగారి ఆలోచనల తీరు మరో రకంగా ఉంది. ఆయన ఒక్కసారిగా తన బాల్యంలోకి జారిపోయి ఉండాలి. తన కలల ప్రపంచంలో విహరిస్తూ ఉండి ఉండాలి.

ఇన్ని సంవత్సరాల తన శ్రమకు తన బిడ్డ అందిస్తున్న కానుక ఇది. అది చేతుల్లోకి తీసుకుంటే ఓ వెచ్చదనం. తాకితే ఓ మృదుత్వం. ఎవరి బలవంతమూ ఆ క్షణాన అవసరంలేదు.

తులసమ్మ భూషయ్యను చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఏందయ్యో అచ్చంగా జమిందారులా ఉన్నావుగా" అంది.

ఆ మాటకు ఆ కళ్ళలో సంతోషం కలగలేదుగానీ, తన లాల్చీకేసి చూసుకున్నాడు.

చక్కగా అమరింది.

ఏ చేతులు దాన్ని సృజించాయోగానీ అది భూషయ్యగారి కోసమే ఆ రూపం ధరించిందా అనిపించింది.

"ఉండయ్యా దిష్టి తగిలేట్టుంది" అంటూ ముఖాన బొట్టుపెట్టింది. బుగ్గన చుక్కపెట్టాలనుకుంది గాని భూషయ్యగారు అంగీకరించలేదు.

పట్టుచీరలో తులసమ్మగారు కూడా మిలమిలా మెరిసిపోయింది. ఆ బట్టల్లో ఆవిడను చూసి చుట్టుపక్కలవారంతా ఓ క్షణం అసూయపడ్డారన్నా ఆశ్చర్యంలేదు.

అందరూ తయారయ్యాక కొంతమందిని పిలిచారు. ముందుగా చేసుకున్న ఏర్పాట్ల ప్రకారం పెద్ద కేక్, కొవ్వొత్తులు వెలిగించారు. ఆ పద్ధతులేమీ తెలియకపోయినా మనవడి పక్కన నిలబడి సులోచన ఏం చేయమంటే అది చేశారు.

చుట్టుపక్కలవారందరికీ ప్యాకెట్లలో స్వీట్లు పంపించారు. అక్కడకు వచ్చిన వారిని ఫోటోలు తీశాడు. అందరూ వెళ్ళాక సాయంకాలం భూపేష్‌నీ భూషయ్యగారినీ కలిపి ఓ ఫోటో, అమ్మా నాన్నల్ని ఒకటి, తమ గేదల చావిడి దగ్గర భూషయ్యగారినీ పిల్లలిద్దరితో, భూషయ్య గారినీ ఫోటోలు తీశాడు. అవేకాదు దాదాపు రెండు రీళ్ళు హైదరాబాద్ తీసుకువెళ్ళాడు.

అన్నీ బాగా రాలేదు. కొన్ని మాత్రం అద్భుతంగా వచ్చాయి.

ముఖ్యంగా తాతా మనవడి ఫోటో మాత్రం అత్యద్భుతంగా వచ్చింది. ఆ ఫోటోని మాత్రం ఎన్‌లార్జ్ చేయించి ప్రత్యేకంగా ఫ్రేం కట్టించుకున్నాడు సాంబశివరావ్.

ఆ ఊర్లో చాలామంది ఈ విషయం గురించి చెప్పుకున్నారు. ముఖ్యంగా సాంబశివరావు పంపిన ఫోటోలు ఊరంత్ చూసినట్లుగా చూశారు. ఒక్కసారిగా భూషయ్యగారి పేరు మారుమోగిపోయింది. 'సాంబయ్య దశ తిరిగింది' అంటూ చెప్పుకోవటం మొదలు పెట్టారు.

భూషయ్యగారి మీద ఏదో చెప్పుకునే చోటులో రేపు ఏదైనా అవసరం వస్తుందేమో అనే ధోరణి పెరిగింది.

భూషయ్యగారిలో మెరుపులా కలిగిందా స్పందన. తర్వాత అంతా మామూలే. అయితే ఆయన తన లాల్చీని కూడా ప్రేమించటం మొదలుపెట్టాడు. వంటరిగా ఉన్నప్పుడు ట్రంకు పెట్టె తీసుకుని ఆ చొక్కాను చేతుల్లోకి తీసుకోవటం గమనించి తులసమ్మే ఆశ్చర్యపోయింది.

మనవడితో బాగా ఆడుకునేవాడు. తండ్రికోసమే అప్పుడప్పుడూ పిల్లల్ని పంపిస్తుండేవాడు. ఆయన ఎప్పుడూ అంత దూరం రాడని తనకి తెలుసు. అందుకే ఆయన కోసం తామే వెళ్ళేవారు.

వేసవి కాలంలో అందరూ సంతోషంగా గడుపుతుండగా జరిగిందా సంఘటన. బాగా ఆడుకుంటున్నవాడల్లా భూపేష్ సాయంకాలానికి డీలా పడిపోయాడు. ఎండలములంగానా అనుకుంటుండగానే ఎనిమిది గంటలకల్లా శరీరం చల్లబడిపోయింది. కంగారుపడుతూ పక్క ఊరికి పరిగెత్తేలోగానే అర్ధం అయిపోయింది 'భూపేష్' ఇంకలేడు.

ఎలా జరిగిందిది? ఏ కారణంతో పోయాడు? అనారోగ్యమా అంటే ఉదయందాకా ఆడుకుంటున్నాడు. ఇంతకుందు తీవ్రంగా జబ్బుపడిన సందర్భమూ లేదు. మరెందుకిలా జరిగింది?

ఇంకా కారణాలు చెప్పగలవారెవరూ లేరు. మృత్యువుని మానవుడు ఇంకా అర్ధం చేసుకోలేకపోతున్నాడు. అది ఎప్పుడు, ఏ క్షణం విరుచుకు పడుతుందో ఎవరికీ తెలియదు. సులోచన కొంతవరకు తట్టుకుంది.

సాంబశివరావు చిన్నపిల్లాడిలా ఏడుస్తున్నాడు. భూషయ్యగారు నిలువు గుడ్లేసుకుని చూస్తున్నాడు. "తమ్ముడికేమైందమ్మా" అంటూ ఏడుస్తుంది స్వప్న.

అక్కడ జవాబు చెప్పేవారు లేరు.

తులసమ్మగారు తేరుకుని "సాంబయ్యా ఊరుకోనాయనా" అంటూ ఓదార్చాల్సి వచ్చింది. అయినా ఆయన్ని ఆపటం ఎవరి తరమూ కాలేదు.

రాత్రంతా కంటినుండి ధారాపాతంగా కన్నీరు కారుతూనే ఉంది. తన గుండెల మీద ఆడుకున్నవాడు, తన నవ్వుల్తో మురిపించినవాడూ, ముద్దు మాటల్తో పలకరించినవాడు, అందమైనవాడు ఇంకలేడు.

ఉదయాన్నే భూషయ్య తులసమ్మని పిలిచాడు.

"ఆడ్ని ఏడవొద్దని చెప్పు. ఏడిస్తే పోయినోడు తిరిగిరాడు కదా" అన్నాడు.

"ఏడవొద్దని ఎలా చెప్పమంటావయ్యా" అంటూ బావురుమంది.

భూషయ్య కొంచెం సేపు నిలబడ్డాక చెప్పాడు.

"ఆడ్ని ఇక్కడే ఉండమను" అన్నాడు.

సాంబయ్య తన గదిలో కూర్చుని రోదిస్తుండగా మనవడితో బయలుదేరాడు.

"అమ్మా.. తమ్ముణ్ణి తీసుకువెళ్తున్నారే" అంటూ బావురుమంది స్వప్న.

వెళ్ళి అన్ని కార్యక్రమాలు పూర్తిచేసి వచ్చాడు.

ఆ సమయంలో సాంబయ్యని చూస్తుంటే అంతులేని జాలి కలిగింది.

ఒకసారి దగ్గరకు తీసుకుని ఓదార్చాలనిపించింది. ఏమీ చెయ్యలేకపోయాడు. అసలు నోటంట మాట రావటంలేదు.

ఆ రోజంతా ఏ విషయమూ పట్టించుకోలా. పగలు ఎలా గడిచిందో, ఎవరికీ తెలియదు. తిరిగి చీకటి ప్రవేశించింది. చావిట్లో గేదలన్నీ దిక్కులేనివాటిలా వున్నాయి. అవన్నీ భూషయ్యగారి కోసం ఆవురావురుమంటూ ఎదురుచూస్తున్నాయి. ఆ రోజు ఎందుకనో వాటి విషయం అసలు గుర్తుకురాలేదు.

ఆరు బయట మంచం వాల్చుకుని ఒక్కడే పడుకున్నాడు. వెన్నెలంతా ఏమైపోయిందో తెలియదు. అంతా చీకటి. ఎవరూ భోజనాలు చెయ్యలేదు. ఓ రాత్రివేళ తులసమ్మ బయటకు వచ్చింది.

ఏనాడూ రోదించని భూషయ్యగారు ఉబికి వస్తున్న దుఃఖం ఆపుకోవటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. అది తన వల్ల కావటంలేదు. ఇంకా నిగ్రహించుకోవటం తులసమ్మకు సాధ్యం కాలేదు. తను వెళ్ళి భర్తమీద చేతులు వేసింది.

తులసమ్మ రెండు చేతుల్లోనూ మొహం దాచుకుని చిన్నపిల్లాడిలా రోదించాడు. హృదయంలోని వేదన అంతా కరిగిపోయేదాకా అలా ఏడుస్తూనే వున్నాడు.

చాలాసేపటి తర్వాత అడిగింది.

"ఎందుకయ్యా ఏడిచావ్?"

నిశ్శబ్దం.

"నువ్వే ఇంతిదయిపోతావుంటే సాంబయ్య ఏడవకుండా ఎట్టా వుంటాడు."

"అవునే ఆడు ఆడి పిల్లాడికోసం ఏడుత్తున్నాడు. నేను నా మనవడి కోసం ఏడుత్తున్నా అంతకంటే నా కొడుకు కోసం ఏడుత్తున్నా. ఆడి కొడుకు పోయాడని ఆడికి బాధగా వుంటే నా కొడుక్కి ఏమవుద్దోనని నేనేడవకూడదా"

తులసమ్మ జవాబు చెప్పలేదు.

కొన్ని ప్రశ్నలకు జీవితం మాత్రమే జవాబు చెబుతుంది.

భూపేష్ నిష్క్రమణ తర్వాత కొంతకాలం సులోచనమీద పడిన భారం అంతా ఇంతాకాదు. మనిషిగా సాంబశివరావ్ బాగా కృంగిపోయాడు. తిరిగి ఆయన్ని మామూలు మనిషిగా చేయటానికి ఆమె చేసిన ప్రయత్నాలు సామాన్యమైనవి కాదు.

"మీరు ఇలా బాధపడుతూ కూర్చోవటం నాకేం బాగుండలేదు. జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ఇంక అలానే ఆలోచిస్తూ కూర్చోలేం కదా" అంటూ ఆమె ఓదార్చే ప్రయత్నం చేసేది.

ఆమె ప్రయత్నం వల్లనే తిరిగి మామూలు మనిషి కాగలిగాడు సాంబశివరావ్. ఆ తర్వాత ఇంటికోసం ఓ స్థలం కొనటం, స్వయంగా ఇల్లు కట్టడం ఆరంభమైంది. క్రమంగా ఆ ప్రపంచంలో పడిపోయాడు. తను కోరుకున్నరీతిలో నిర్మాణం జరిగింది.

ఆ ఇంటిముందు "భూపేష్" అని ఉంటుంది. ఆ గది గోడలమీద, ముఖ్యంగా తన గదిలో 'భూపేష్'కు చెందిన జ్ఞాపకాలన్నీ వివిధరూపాల్లో ఉంటాయి.

గృహప్రవేశానికి రావటానికి కూడా బలవంతం చేయాల్సివచ్చింది. ఇద్దరినీ కారులో తీసుకువచ్చి, వెంటనే కారులోనే పంపించి వేశారు. కనీసం నగరాన్ని కూడా చూడలేదు. స్వప్న మాత్రం బాగా గొడవ చేసింది.

"తాతయ్యా నువ్వు అప్పుడే వెళ్ళిపోతున్నావు. ఇక్కడ చూడాల్సినవి చాలా ఉన్నాయి. 'జూ' ఉంది. మ్యూజియం వుంది. చార్‌మినార్ ఉంది. ఇంకా చాలా చాలా ఉన్నాయి."

"మళ్ళీ వస్తాం లేమ్మా" అన్నాడు.

సులోచన ఇద్దరికీ చెప్పింది.

"ఇంతకాలం పాటు మీరు శ్రమిస్తున్నారు. కొంతకాలం పాటు మీకు విశ్రాంతి కావాలి. అయినా ఉద్యోగాలు చేసేవారూ, ఇతర రంగాల్లోవారు రిటైర్ అవుతున్నారు. మీరు కూడా ఆ ఊరునుండి ఇక్కడకు వచ్చేస్తే బాగుంటుంది"

"ఇంకొంతకాలం వుందిలేమ్మా" అన్నారు.

తిరిగి గంగాధర్ పరిచయంతో జీవితంలో మరో మార్పు వచ్చింది. సాంబశివరావ్ ఈ నడుమ సులోచనను తమ ఊరికి పంపించాడు.

"మీ ఇద్దరినీ తీసుకు రమ్మని ఆయన నన్ను పంపించారు. ఈసారి మీరిద్దరూ రాందే నేను వెళ్ళేది లేదు" అంటూ కూర్చుంది.

"అది కాదు" అంటూ ఏదో చెప్పబోయారు.

"ఇంకేం చెప్పినా వినదలచుకోలేదు. మీరేం చెపితే అది అంగీకరించాం. గృహప్రవేశానికి కూడా వచ్చి క్షణంలో తిరిగి వచ్చారు. మా ఫ్రెండ్స్ అందరూ ఏ కారణం వల్ల రాలేదా అనుకుంటున్నారు. ఇంకా పిల్లలుంటే అది వేరే విషయం. అయినా జీవితాంతం ఇలా ఈ ఊర్లోనే ఎలా వుంటారు? ఎప్పుడైనా బయటి ప్రపంచాన్ని చూడాలికదా" అంది.

"చూద్దాం.. ఇంకా కొంతకాలం."

"ఏమిటత్తయ్యగారూ కొంతకాలం తర్వాత చూడటానికి ఏమీ వుండదు. శరీరంలో ఓపిక ఉన్నప్పుడే ఏమైనా చేయాలి. అసలు మీకు తెలిసినవారంతా తీర్థయాత్రల కెళ్తాం. గుళ్ళు చూస్తాం. గోపురాలు చూస్తాం అంటుంటారు. మీరేమో అసలు ఏమీ మాట్లాడరు"

"ఏముంది. మాకు బాగానే గడిచిపోతుంది కదా"

"గడిచిపోతుంది. గడవక ఏమవుతుంది. ఈసారి మాత్రం నేను మీరు లేనిదే వెళ్ళదలచుకోలేదు. మీకు తెలుసుగా. నేను లేకపోతే అక్కడ ఆయనా, స్వప్నా ఎంత ఇబ్బంది పడతారో"

తులసమ్మ భూషయ్యతో మాట్లాడింది.

"అట్టయితే నువ్వెళ్ళి పదిరోజులుండిరా" అన్నాడు.

"బాగానే వుంది సంబరం. మరి నీకు భోజనమో"

"ఓ గిద్దెడు బియ్యం వండుకోలేనంటావా?"

"ఇద్దరినీ రమ్మన్నాడంట"

"రమ్మంటే ఎట్టా కుదురుద్ది. గొడ్డూ గోదా, కొంపా ఇడిసిపెట్టి ఇప్పటికిప్పుడు రమ్మంటే ఎట్టా?"

"ఏమో మరి ఆడు రమ్మని కబురు చేశాడు. అయినా ఓసారి వెళ్ళాలి. నువ్వు వెళ్ళిరా" అంది.

"మరి నువ్వో.."

"ముందు నువ్వెళ్ళు. ఇద్దరికీ ఓసారే అంటే ఎట్టా కుదురుతుంది? అంతగా అయితే నువ్వొచ్చాక నేను ఎల్తా"

"అది కాదే" అంటూ చెప్పబోయాడు.

"నువ్వింకోమాట చెప్పబాకు. అయినా పిల్లాడు పోయిన బాధనుండి ఆడింకా కోలుకోలా. ఇన్నిరోజులూ ఆడు బలవంతం చెయ్యలేదుగదా. ఓసారెల్తే ఆడికి తృప్తిగా ఉంటది"

ఆ మాటకి కాదనలేకపోయాడు. సులోచన మాత్రం తులసమ్మగారిని కూడా రమ్మని గొడవ చేసింది.

"అదికాదులే అమ్మాయ్. ఆయన వస్తున్నాడుగా. ముందాయన్ని కదిలించాం. అంతవరకు సంతోషం. నాదేవుంది. నేను వస్తా. నీకు తెలవదు. ఈ గేదలు ఆయనకీ, నాకూ అలవాటయిపోయి ఎవరికీ పాలు ఇవ్వటంలేదు. నాలుగు రోజులు లేకపోతే ఇంకా పాలివ్వటం మానేస్తాయి."

"పోనివ్వండి అత్తయ్యగారూ అయినా ఇంకా ఈ ఆరాటం అంతా ఎందుకు? వాటిని అమ్మేయండి. అంతగా అయితే పాలు కొనుక్కుందురుగాని."

"చేద్దాం. అన్నీ ఒక్కసారంటే కుదరదుగదా. అందులోనూ ఇక్కడా పెళ్ళిళ్ళున్నాయి. ఇద్దరమూ లేకపోతే బాధపడతారు."

"మరి ఆయనేమంటారో" అంది.

"ఆడేమీ అనడు. నేను చెప్పానని చెప్పు" అంది.

సులోచన ఇంక మాట్లాడలేకపోయింది.

"ఆయన చెప్పమన్నమాట చెబుతున్నాను. సాధ్యమైనంత త్వరలో ఇవన్నీ వదిలించుకుంటే అందరం ఒకటే చోట ఉండొచ్చు"

"చూద్దాంలే" అంది.

కోడలుతో బయలుదేరుతూ చాలా జాగ్రత్తలు చెప్పాడు.

"రాత్రిపూట మొద్దులాగ పడుకోబాక అప్పుడప్పుడూ లేసి ఆటి మొకాన కాసింత గడ్డిపడేయించు" అన్నాడు.

ఇప్పుడు భీముడు లేడు. ఇంకో కుర్రాడ్ని పెట్టుకున్నారు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Click here to share your comments